

om interne en externe kwaliteiten van voorwerpen aanschouwelijk en inzichtelijk te maken.

En passant rekent Museumplan 2 ook af met de in deel 1 opgevoerde behoefte aan nieuwe museale overdrachtstechnieken. De auteurs waarschuwen dat het museum kan worden overvleugeld door technische ontwikkelingen zoals te zien op commerciële beurzen. Het museum dreigt dan ten onder te gaan 'in mediaal geweld; het kan niet de bedoeling zijn dat het medium zijn eigen verhaal vertelt, zijn werking en beperkingen zo duidelijk demonstreert, dat het voorwerp schuil gaat achter het medium, of zelfs maar achter de goedbedoelde informatica'.

Breuk

De breuk tussen beide delen van het Museumplan kan niet groter zijn. Het gemeentebestuur werd geconfronteerd met een principiële visie die honderdtachtig graden is gedraaid. Dat was lastig, zeker ook voor de leden van de Stuurgroep die aan beide rapporten hadden meegewerkt. De Stuurgroep Museumbeleid probeerde de schade te beperken door te verklaren dat alle leden van de Stuurgroep de hiervoor genoemde ideeën over cultuur, musea en de rol van het voorwerp onderschreven, maar dat deze ideeën in het bijzonder van toepassing waren op de vier bestaande gemeentelijke musea. Van der Staay liet daarnaast aantekenen, dat 'alleen dan van een zinvolle ontwikkeling sprake kan zijn als aan de nieuwbouwplannen van de musea en het volkspark van de cultuur als gelijkwaardige beleidsconcepties gelijke prioriteit wordt toegekend [...]

het museumpark omvat zowel het volkspark als de gespecialiseerde musea.' In het vervolg van het rapport komen dan de verschillen binnen de Stuurgroep steeds duidelijker naar voren. Hierbij staan de directeuren van Boymans van Beuningen, het Maritiem Museum en het Historisch Museum dicht bij elkaar; hun opposenten zijn Van der Staay en Van Gorkom, de directeur van Museum voor Land- en Volkenkunde.¹²

De meerderheid van de Stuurgroep zat dan ook niet meer te wachten op een 'experimenteercentrum', een van de centrale elementen in het concept van het volkspark voor de cultuur. Drie van de vier musea willen best experimenteren, maar dan wel stap voor stap. Men kiest voor een geleidelijke weg: 'Huur ad-hoc ruimte en als na enige jaren deze experimenteerfunctie zelfstandigheid blijkt te bezitten, institutionaliseer dan, creëer dan een gebouw'. De meerderheid ziet in deze geleidelijke aanpak geen waarborg en bepleit eigen ruimte, staf en middelen voor het experimenteercentrum. De collectie Van Beuningen, eerder nog de aanzet voor een zelfstandig nieuw paviljoen, wordt in Museumplan 2 aan Boymans van Beuningen toebedeeld, zodat binnen dit museum een nieuwe sterke en samenhangende afdeling voor het gebruiksvoorwerp, kunstnijverheid en *industrial design* kan ontstaan.

De meerderheid van de Stuurgroep had nu evenmin behoefte aan de ontwikkeling van nieuwe presentatiegebieden, de grote lacunes in het tentoonstellingsaanbod in Rotterdam waar Museumplan 1 nog aandacht voor vraagt. Het opbouwen van een verzameling voor nieuwe collectiegebieden duurt heel